

škimi srci, dasi ni imela vzroka zato. Hedda Gabler je tipična podoba „ženske emancipacije“ in celo igro lahko nazovemo „prešestno dramo moderne žene“. Osebe v „Heddi Gabler“ nimajo nobene celokupnosti, ker so izgubile enotno svetovno nazoriranje. Najboljši značaji v tej drami delujejo bolj po svojih čuvstvih kot po jasnem spo-

znanju pridobljenega in izkušenega prepričanja. Hedda Gabler je podoba naših časov, ko vse vre in se bori in peha; to je slika družbe, ki je izgubila tla in podlago prejšnjih dob in ki se bori zaman, da bi se povzpela do novih vzorov, ko ne more uresničiti svojih sedanjih gorečih želja.

(KONEC.)

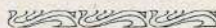

ZVONIMIR:

PRIDI!

Tiha noč, le pridi, pridi,
da zavlada sveti mir,
da nebo se k zemlji sklône,
oj nebo, ljubezni vir.

Pridi, pridi, da se vrne
duša trudna iz daljin,
da bo zopet z mano živel
mojih lepših dni spomin . . .

MARIJAN:

ROMANČICA.

Mladi dan, ta je junak —
meč je zavzdignil nad plan,
vstrašil se črnc je mrak,
zbežal pred njim ves plašan.

Mladi dan, ta je junak —
zmage dobljene vesel
stopil je tiho z višav,
zemljico spečo objel.

Zemljica pa iz sramú
se zasolzila je,
v lahne meglice obraz
ginjena skrila je . . .

